

Arrest

nr. 193 931 van 19 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2017.

Gelet op het proces-verbaal van de terechtzitting van 28 augustus 2017 waaruit blijkt dat de zaak op tegensprekelijke wijze wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 11 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHÜTT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker wordt op 29 november 1994 in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister van beperkte duur.

1.2. De verzoeker dient op 26 februari 1996 een aanvraag in tot vestiging. Op 4 september 1996 wordt de verzoeker gemachtigd tot de vestiging.

1.3. Op 10 juni 2014 wordt jegens de verzoeker een koninklijk besluit tot uitzetting uitgevaardigd. De verzoeker wordt hiervan in kennis gesteld op 24 juni 2014. Hij dient tegen dit besluit tot uitzetting een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep verwerpt met het arrest nr. 130 244 van 26 september 2014. Tegen dit arrest dient de verzoeker een cassatieberoep in bij de Raad van State, die het beroep verwerpt met het arrest nr. 234.512 van 26 april 2016.

1.4. Op 20 juni 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit bevel is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13, ter kennis gebracht op 22 juni 2016 en is als volgt gemotiveerd:

"De heer , die verklaart te heten(1): A., K., geboren te T.T, op (...)1980 onderdaan van Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 20/07/2016

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, A. P., attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden:

Betrokkene werd op 14/10/2011 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden in staat van wettelijke herhaling uit hoofde van diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreigingen, hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om zijn vlucht te verzekeren, met braak, inklimming of valse sleutels, met gebruik van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of zijn vlucht te verzekeren.

Betrokkene werd op 31/08/2012 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar in staat van wettelijke herhaling uit hoofde van poging om opzettelijk met het oogmerk om te doden, twee personen te doden; aan diefstal met geweld of bedreiging, met gebruik van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of zijn vlucht te verzekeren, met gebruik of vertoon van wapens of op wapens gelijkende voorwerpen, of de schuldige deed geloven dat hij gewapend was; aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging, met gebruik van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of zijn vlucht te verzekeren, met gebruik of vertoon van wapens of op wapens gelijkende voorwerpen, of de schuldige deed geloven dat hij gewapend was (2 feiten); aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cannabis en heroïne; aan een vergunningsplichtig wapen te hebben gedragen zonder wettige reden en aan weerspanningheid met geweld of bedreiging, voorzien van wapens, tegen agenten.

Betrokkene werd op 15/02/2011 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar in staat van wettelijke herhaling uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en aan poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (2 feiten).

Betrokkene heeft mogelijks familie in België. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Dit stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De in artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Daarenboven verstoort een tijdelijke scheiding van betrokkene met zijn partner/gezin, met het oog op het vervullen van de noodzakelijk formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van het artikel 8 van het voornoemde verdrag.

betrokkene maakt het voorwerp uit van een koninklijk besluit tot uitzetting van 10/06/2014 dat in werking zal treden op het ogenblik van zijn invrijheidstelling”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft binnen de bij artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijnen, een synthesememorie neergelegd. Met toepassing van artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, doet de Raad derhalve uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan. Met onderhavig arrest wordt dan ook geen uitspraak gedaan over de kosten van het geding, zodat *a fortiori* niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten ten laste van de verzoeker te leggen.

2.3. Ter terechtzitting van 28 augustus 2017 werd beslist om de zaak op tegensprekelijke wijze uit te stellen naar de terechtzitting van 11 september 2017 teneinde duidelijkheid te bekomen over de actuele verblijfssituatie van de verzoeker, meer bepaald of de verzoeker nog steeds gedetineerd is dan wel dat hij reeds in vrijheid zou zijn gesteld.

Met een schrijven van 31 augustus 2017 heeft de verzoeker een attest van gevangenschap d.d. 31 augustus 2017 overgemaakt waaruit blijkt dat de verzoeker onder meer in de periodes 28 juni 2016 – 15 juli 2016, 25 juli 2016 – 17 augustus 2016, 30 augustus 2016 - 30 september 2016 en 17 oktober 2016 - 18 november 2016 in strafonderbreking is geweest. Met een faxbericht van 8 september 2017 heeft ook de verweerder gereageerd. De verweerder maakt naast een “*lijst externe bewegingen*” van de gevangenis te Brugge waarop dezelfde periodes van strafonderbreking worden vermeld, een mailbericht d.d. 4 september 2017 over van D.S., penitentiair administratief assistent, waarin wordt gesteld dat de verzoeker vier maal in strafonderbreking werd gezet omwille van medische redenen en dat dit niet valt binnen het penitentiair regime maar waarbij tevens wordt gemeld dat de verzoeker tot op heden nog steeds in het penitentiair complex te Brugge (PCB) verblijft. In zijn faxbericht stelt de verweerder zich op het standpunt dat moet worden aangenomen dat de verzoeker gedurende de periode van 28 juni tot en met 18 november inderdaad viermaal in vrijheid is gesteld, hetgeen tot het gevolg zou hebben dat het in punt 1.3. vermelde koninklijk besluit tot uitzetting in werking is getreden.

Ter terechtzitting van 11 september 2017 argumenteert de advocaat van de verzoeker dat de periodes van strafonderbreking om medische redenen geenszins de in vrijheid stelling inhielden. Hij legt hieromtrent een uittreksel neer van de inhoudstafel van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten.

De Raad merkt op dat uit de bepalingen van de voornoemde wet van 17 mei 2006 duidelijk naar voor komt dat de strafonderbreking een specifieke strafuitvoeringsmodaliteit vormt, die krachtens artikel 15, §1 van voornoemde wet de uitvoering van de straf schorst voor een hernieuwbare periode van maximum drie maanden en die krachtens artikel 19/1 van diezelfde wet van rechtswege een einde neemt wanneer de veroordeelde terug wordt opgesloten. Uit de door de beide partijen naar voor gebrachte stukken blijkt dat de verzoeker na zijn periodes van strafonderbreking telkenmale terug werd opgesloten en dat de verzoeker momenteel nog steeds in de gevangenis te Brugge verblijft. Het toekennen van de strafonderbreking om medische redenen gedurende vier periodes in het jaar 2016 houdt dan ook enkel in dat de verzoeker niet werd opgesloten gedurende die periodes, doch dit impliceert geenszins dat de verzoeker in vrijheid zou zijn gesteld.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De toepasselijke beroepstermijn

3.1.1. De verweerder werpt in de nota een exceptie van niet-ontvankelijkheid *ratione temporis* op. De exceptie wordt als volgt toegelicht:

“De in casu bestreden beslissing werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris genomen op 20.06.2016.

De kennisgeving van de beslissing geschiedde op 22.06.2016, zoals blijkt uit de door verzoekende partij ondertekende akte van kennisgeving. Daarbij verklaarde verzoekende partij uitdrukkelijk dat een kopie van de beslissing werd overhandigd.

Het art. 39/2 §2 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 bepaalt:

“§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

Terwijl het art. 39/82 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.”

Tot slot voorziet het art. 39/57, 1° lid van de Vreemdelingenwet:

“De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Indien het een beroep betreft dat is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of die ter beschikking is gesteld van de regering, wordt het verzoekschrift ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.”

Conform de ter zake relevante wetsbepalingen dient het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing (sic)

Houdt men rekening met bovenvermelde principe, dan is de door verzoekende partij bij verzoekschrift 22.07.2016 ingestelde procedure laattijdig, gelet op het feit dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij van haar vrijheid ontnomen was op het ogenblik van het betekenen van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande diende het inleidend verzoekschrift binnen 15 dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing te worden ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

*Derhalve is het genoemde beroep naar het oordeel van de verweerder onontvankelijk *ratione temporis*.”*

3.1.2. In de synthesesmemorie reageert de verzoeker als volgt op deze exceptie:

“Verwerende partij verwijst naar het bepaalde in artikel 39/57, §1 van de vreemdelingenwet en besluit dat het annulatieberoep door verzoeker binnen de 15 dagen na kennisgeving had moeten ingesteld zijn. De termijn van 15 dagen, die afwijkt van de gewone termijn van 30 dagen om bij uw Raad beroep in te stellen, geldt in toepassing van artikel 39/57, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet enkel voor “een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering”.

Het gaat daarbij om vreemdelingen die zich in administratieve detentie bevinden. De detentie die het gevolg is van de uitvoering van strafrechtelijke veroordelingen wordt daarmee niet bedoeld. Het (impliciete) oordeel van uw Raad in arrest nr. 84.311 van 6 juli 2012 dat de korte termijn van 15 dagen ook zou gelden voor gedetineerden in strafuitvoering, kan dan ook niet worden gevolgd.

De Raad van State heeft in het arrest nr. 215.577 van 5 oktober 2011 immers geoordeeld als volgt:

« Considérant que la réduction du délai de recours à quinze jours prévue par l'alinéa 2 de cette disposition ne s'applique qu'à l'étranger qui est administrativement détenu ou maintenu dans un lieu déterminé, ou mis à disposition du gouvernement, en vue de faciliter son éloignement par la contrainte, et non à l'étranger qui est détenu pour une autre cause, par exemple en vertu d'une condamnation pénale; qu'en tant qu'il prétend que toute mesure privative de liberté entraîne la réduction du délai de recours à quinze jours, le moyen manque en droit; que par ailleurs, contrairement à ce que prétend le moyen, l'arrêt attaqué n'a pas considéré en droit que l'article 74/8 de la loi excluait les cas de privation de liberté en établissement pénitentiaire en vue de l'exécution de cette loi, mais a considéré en fait «qu'au moment de la notification de la décision litigieuse, l'intéressé était écroué dans un établissement pénitentiaire où il purgeait une peine de prison à la suite d'une condamnation pénale, mais ne se trouvait nullement en situation de détention administrative dans un lieu déterminé visé à l'article 74/8 de la loi du 15 décembre 1980 et n'était pas davantage à la disposition du gouvernement».

Dat verzoeker zich niet, bijkomend aan de strafuitvoering, in detentie bevindt met het oog op zijn verwijdering, blijkt uit het koninklijk besluit tot uitzetting dd. 10 juni 2014 zelf, nu dit in zijn artikel 2 zelf aangeeft dat het pas in werking treedt op de datum van invrijheidstelling van verzoeker.”

3.1.3. Artikel 39/57, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Het verzoekschrift wordt ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht:

1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering;

(...)”

Uit artikel 74/8, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van kennisgeving van de thans bestreden beslissing, blijkt dat een ‘welbepaalde plaats’ de plaats is waar de betrokken vreemdeling “wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1 of § 3, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6, § 1 of § 1bis”.

Samen met de verzoeker dient dan ook te worden vastgesteld dat de verkorte beroepstermijn van vijftien dagen slechts van toepassing is op de vreemdeling die administratief is vastgehouden of wordt vastgehouden op een welbepaalde plaats of ter beschikking gesteld wordt van de regering met het oog op het vergemakkelijken van zijn verwijdering, en niet op de vreemdeling die is vastgehouden om een andere reden, zoals omwille van een strafrechtelijke veroordeling (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.577).

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker zich op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing op 22 juni 2016, in de gevangenis te Brugge bevond waar hij was (en nog steeds is) opgesloten omwille van een strafrechtelijke veroordeling. Zodoende was de verzoeker op het ogenblik van de kennisgeving niet vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1 of § 3, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6, § 1 of § 1bis van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg is de verkorte beroepstermijn van vijftien dagen waarin artikel 39/57, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet voorziet *in casu* niet van toepassing.

Het op 22 juli 2016 ingestelde beroep tegen de op 22 juni 2016 ter kennis gebrachte bestreden beslissing is derhalve tijdig ingediend.

3.1.4. De exceptie van niet-ontvankelijkheid *ratione temporis* wordt verworpen.

3.2. Het procesbelang

3.2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verweerder tevens een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep omdat hij in hoofde van de verzoeker een gebrek aan het rechtens

vereiste belang ontwaart aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing, die is gestoeld op artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing de verzoeker bijgevolg geen enkel nut zou opleveren.

De exceptie wordt als volgt onderbouwd:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder minstens het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij evenwel geen schending op van enige hogere rechtsnorm.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

Zie in die zin:

“In het bestreden arrest is geen sprake van een schending van een rechtsnorm die boven artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet staat, zodat wel degelijk een gebonden bevoegdheid bestaat in hoofde van de staatssecretaris of diens gemachtigde om, zelfs na een gebeurlijke vernietiging van het aanvankelijk bestreden bevel, een nieuwe beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Derhalve kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op wettige wijze het door artikel 39/56 van de vreemdelingenwet vereiste belang aanvaarden om tot vernietiging van het aanvankelijk bestreden bevel over te gaan. Het tweede middel is in die mate gegrond en deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.” (R.v.St. nr. 233.024 van 25 november 2015)

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

3.2.2. De verzoeker reageert als volgt in de syntheseseminarie:

“In de nota met opmerkingen werpt verwerende partij tevens een exceptie van onontvankelijkheid wegens vermeend gebrek aan belang in hoofde van verzoeker.

Volgens verwerende partij kon de gemachtigde van de Staatssecretaris niet anders dan aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, gelet op de aangepaste tekst van artikel 7 van de wet van 15 december 1980, na de wijziging door de wet van 19 januari 2012.

Volgens verwerende partij kan aan die verplichting enkel afbreuk gedaan worden indien de schending van hogere rechtsnormen zou worden ingeroepen, hetgeen niet het geval zou zijn in casu.

Verwerende partij verliest echter uit het oog dat in de door verzoeker ontwikkelde middelen de schending van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet wordt opgeworpen. Het annulatieberoep is gebaseerd op de omstandigheid dat verzoeker, als gevestigde vreemdeling helemaal niet zonder de nodige verblijfspapieren in België verblijft.

Aldus is de kwestie van het belang afhankelijk van het oordeel van uw Raad met betrekking tot de gegrondheid van de middelen. Het (sic)

Aldus loopt de door verwerende partij opgeworpen exceptie vooruit op het onderzoek en de beoordeling ten gronde van het annulatieberoep, zodat de exceptie dient te worden verworpen.

De excepties van onontvankelijkheid kunnen niet worden aangenomen.”

3.2.3. De argumentatie met betrekking tot het gebrek aan discretionaire bevoegdheid bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet vertrekt noodzakelijkerwijze vanuit de premisse dat de verzoeker daadwerkelijk in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste verblijfsdocumenten. Aangezien de verzoeker in zijn eerste middel net betwist dat hij niet over de vereiste verblijfstitel zou beschikken en hij in dit kader de schending aanvoert van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, kan de argumentatie van de verweerder niet dienstig worden aangevoerd om reeds *a priori* het belang van de verzoeker te weerleggen (cf. RvS 8 december 2015, nr. 233.162; RvS 14 mei 2014, nr. 227.386; RvS 31 januari 2013, nr. 222.331; RvS 10 februari 2009, nr. 190.338). De verweerder loopt immers met zijn exceptie reeds vooruit op het onderzoek van het eerste middel door de Raad.

3.2.4. Er kan *in casu* niet zonder meer worden gesteld dat de verzoeker geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang, dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert de verzoeker onder meer de schending aan van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel wordt in de syntheseseminarie als volgt toegelicht:

“Eerste middel

Genomen uit de schending van artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 20, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, uit de schending van artikel 2 van het koninklijk besluit tot uitzetting van 10 juni 2014, uit de schending van het algemeen rechtsbeginsel krachtens hetwelk bestuurshandelingen geen terugwerkende kracht hebben, en uit de schending van het materieel motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur

Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris motiveert dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten

Terwijl verzoeker een gevestigde vreemdeling is die sinds 29 november 1994 regelmatig op het Belgische grondgebied verblijft

En terwijl het koninklijk besluit tot uitzetting, enige wettige wijze waarop aan het verblijfsrecht van verzoeker een einde kan worden gesteld, op het moment van het nemen van de bestreden beslissing nog niet in werking was getreden

Zodat de bestreden beslissing genoemde wetsbepaling en genoemde beginselen schendt

Toelichting:

1. Aan verzoeker wordt een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten omdat de gemachtigde van de Staatssecretaris ervan uitgaat dat verzoeker geen verblijfsrecht (meer) geniet.

Nochtans verblijft verzoeker sinds de leeftijd van 13 jaar op regelmatige wijze in België (afgifte van bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister op 29 november 1994) en is hij sinds 4 september 1996 een gevestigde vreemdeling.

Aan het verblijfsrecht van een gevestigde vreemdeling kan enkel een einde gemaakt worden door de Koning (artikel 20, tweede lid van de vreemdelingenwet).

De gemachtigde van de Staatssecretaris ontbeert de bevoegdheid om zelf een einde te maken aan het verblijfsrecht van verzoeker.

Er kon aan verzoeker, bij ontstentenis van een van kracht zijnd besluit tot uitzetting, geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven: schending van artikel 20, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Bij ontstentenis van een van kracht zijnd besluit tot uitzetting, kon de gemachtigde van de Staatssecretaris niet rechtsgeldig overwegen dat verzoeker niet zou beschikken over de vereiste verblijfsdocumenten: schending van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en schending van het motiveringsbeginsel.

2. In de motivering van de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de Staatssecretaris naar het koninklijk besluit tot uitzetting van 10 juni 2014.

Dit koninklijk besluit bestaat inderdaad, maar het is nog niet in werking getreden: krachtens zijn artikel 2 treedt het besluit pas in werking vanaf de datum van invrijheidstelling van verzoeker.

De invrijheidstelling van verzoeker heeft nog niet plaats gevonden. Het koninklijk besluit tot uitzetting bestaat maar geldt nog niet.

Het is dus duidelijk voorbarig dat de gemachtigde van de Staatssecretaris reeds rechtsgevolgen meent te kunnen verbinden aan een nog niet in werking getreden koninklijk besluit.

Door dit wel te doen, schendt de gemachtigde van de Staatssecretaris artikel 2 van het koninklijk besluit tot uitzetting, het algemeen rechtsbeginsel krachtens hetwelk bestuurshandelingen geen terugwerkende kracht hebben, alsook het motiveringsbeginsel.

3. In de nota met opmerkingen wordt opgeworpen dat verzoeker niet ernstig zou kunnen voorhouden dat hij "tot op heden over verblijfsrecht in het Rijk beschikt, nu overeenkomstig artikel 20 van de Vreemdelingenwet wel degelijk een einde werd gesteld aan [zijn] regelmatig verblijf".

En verwerende partij vervolgt: "Het loutere feit dat het KB van uitzetting pas in werking treedt vanaf de invrijheidstelling van de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het feit dat de verzoekende partij bezwaarlijk kan voorhouden dat zij tot op heden nog steeds zou beschikken over de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven".

4. Niet betwist is dat verzoeker op 4 september 1996 gemachtigd werd om zich te vestigen in het Rijk.

Aan het verblijfsrecht van een gevestigde vreemdeling kan enkel een einde worden gesteld door de Koning. Zie artikel 20, tweede lid van de vreemdelingenwet:

Onverminderd artikel 21, §§ 1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet, wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen.

Met andere woorden, enkel een koninklijk besluit van uitzetting kan een einde maken aan het verblijfsrecht van verzoeker.

Artikel 2 van het koninklijk besluit tot uitzetting dd. 10 juni 2014 stelt de inwerkingtreding van het ganse koninklijk besluit uit tot latere datum. Het kan niet zijn dat een besluit dat niet in werking is getreden, toch reeds de rechtsgevolgen zou sorteren die het tot stand beoogt te brengen vanaf zijn inwerkingtreding.

5. In het arrest nr. 130.244 dd. 26 september 2014 overwoog uw Raad onder punt 3.16 evenwel als volgt:

“Het gegeven dat de inwerkingtreding van het koninklijk besluit pas plaats heeft vanaf de datum van invrijheidstelling, doet geen afbreuk aan het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten en het verblijfsverbod van 10 jaar, die in wezen de kernelementen uitmaken van een koninklijk besluit tot uitzetting, reeds bestaan en gelden vanaf de datum van het besluit tot uitzetting, te dezen dus vanaf het koninklijk besluit van 10 juni 2014 (zie mutatis mutandis RvS 27 februari 2013, nr. 222.654). Verzoekers betoog mist dan ook enige dienstige grondslag.”

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten en het terugkeerverbod gedurende 10 jaar de essentie uitmaken van het besluit tot uitzetting is correct.

Niet correct is echter dat deze kernelementen van het besluit tot uitzetting reeds zouden gelden vanaf de datum van het besluit, te weten 10 juni 2014.

6. In genoemd arrest verwees uw Raad naar het arrest van de Raad van State nr. 222.654 van 27 februari 2013. Volgens Uw Raad vindt de leer van dit arrest - mutatis mutandis – toepassing op het geval van verzoeker.

Het rechtspunt dat in arrest nr. 222.654 aan de orde was, betrof de vraag of een ministerieel besluit tot terugwijzing, dat wel in werking was getreden maar niet werd uitgevoerd, kon dienen als grondslag voor een beslissing tot weigering van verblijf en voor een bevel om het grondgebied te verlaten.

De niet-uitvoering, ttz. het niet (gedwongen) verlaten van het land, heeft betrekking op de feitelijke omstandigheden van een bepaald dossier, doch dit laat de juridische geldigheid van een bestuurshandeling onverlet. In het arrest van de RVV waartegen het cassatieberoep werd ingesteld, dat aanleiding gaf tot meergenoemd arrest nr. 222.654, oordeelde de RVV als volgt:

“3.13. Het kwam verzoeker toe om vrijwillig gevolg te geven aan het besluit tot terugwijzing. Het gegeven dat dit besluit niet op gedwongen wijze wordt uitgevoerd door de verwerende partij maakt niet dat het zijn geldingskracht of uitwerking verloren heeft zoals verzoeker ten onrechte betoogt in zijn verzoekschrift. Een besluit tot terugwijzing verliest enkel zijn uitwerking indien het ingetrokken wordt of verliest een gedeelte van zijn uitwerking indien het opgeschort wordt, dit conform het gestelde in de artikelen 26 én 46 bis van de Vreemdelingenwet. (RVV nr. 75.841 dd. 27 februari 2012)”

In het geval van verzoeker gaat het niet om het al dan niet ten uitvoer leggen van het besluit tot uitzetting, doch integendeel om het al dan niet van kracht zijn, het al dan niet in werking getreden zijn.

Er valt dus uit het arrest van de Raad van State dan ook geen dienstig motief af te leiden, zelfs niet *mutatis mutandis*, om aan het besluit tot uitzetting thans reeds rechtsgevolgen te verbinden. Zulke rechtsgevolgen zijn er niet, gelet op het bepaalde in artikel 2 van het besluit tot uitzetting.

7. In het verslag voorafgaand aan het arrest van de Raad van State nr. 234.512 van 26 april 2016, overwoog de auditeur desbetreffend als volgt:

“12. Wat dan het beginsel van de bewijskracht van de akte betreft, dient er op te worden gewezen dat dit wordt miskend door de rechter die van de akte een uitlegging geeft die met de bewoordingen ervan onverenigbaar is. De bekritiseerde overweging in het bestreden arrest dat “het gegeven dat de inwerkingtreding van het koninklijk besluit pas plaats heeft vanaf de datum van invrijheidstelling, (...) geen afbreuk (doet) aan het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten en het verblijfsverbod van 10 jaar (...) reeds bestaan en gelden vanaf de datum van het besluit tot uitzetting, te dezen dus vanaf het koninklijk besluit van 10 juni 2014”, is de loutere uiting van de juridische logica dat een uitgestelde inwerkingtreding het bestaan van het koninklijk besluit op zich niet in de weg staat. De term “gelden” moet te dezen dan ook worden gelezen als een synoniem voor het eerder door de rechter gehanteerde woord “bestaan”, zonder dat daarmee, in strijd met artikel 2 van het uitzettingsbesluit, zou worden bedoeld dat dit besluit reeds in werking zou zijn getreden. De schending van de bewijskracht van het oorspronkelijk bestreden besluit wordt door de verzoeker dan ook niet aannemelijk gemaakt.”

De Raad van State verwierp het cassatiemiddel met volgende motivering:

“7. [...] Verzoekers kritiek tegen het oordeel in het bestreden arrest betreffende de precieze betekenis van de in artikel 2 van de aanvankelijk bestreden beslissing voorziene inwerkingtreding “vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene” heeft betrekking op de vraag naar de uitvoerbaarheid van die beslissing op het ogenblik dat verzoeker in vrijheid gesteld zal zijn. Die kritiek heeft geen betrekking op de wettigheid van de aanvankelijk bestreden beslissing en kan derhalve de strekking van het bestreden arrest niet hebben beïnvloed.”

Cruciaal is daarbij dat de auditeur duidelijk aangeeft dat het koninklijk besluit tot uitzetting, voorafgaand aan de vrijlating van verzoeker, geen rechtsgevolgen sorteert, en dit als gevolg van artikel 2 van dat KB. Aldus kan het niet dienen als basis voor de thans bestreden beslissing, te weten een bevel om het grondgebied te verlaten.

Wanneer dit anders is, dan dient dergelijke mogelijkheid door de regelgever zelf te worden voorzien, zoals bijvoorbeeld in het geval dat geleid heeft tot arrest nr. 201.111 dd. 22 februari 2010 van de Raad van State. In die zaak werd aangevoerd dat een beslissing was genomen op basis van een nog niet in werking getreden bepaling. De Raad van State verwijst evenwel naar artikel 112, laatste lid, van het decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, en vergunningen- en handhavingsbeleid, dat luidt als volgt:

“In afwijking van het eerste lid geldt tevens dat de mogelijkheden, vermeld in het door artikel 36 vervangen artikel 133 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, benut kunnen worden vanaf de datum van bekendmaking van dit decreet in het Belgisch Staatsblad.”

In casu voorziet artikel 2 van het uitzettingsbesluit niet in een dergelijke mogelijkheid, zodat, in afwachting van de inwerkingtreding van het uitzettingsbesluit, de erdoor geboden mogelijkheden nog niet “benut” kunnen worden zonder de in de aanhef van het middel genoemde bepalingen en beginselen te schenden.

8. In de nota met opmerkingen laat verwerende partij nog gelden dat verzoeker inmiddels in vrijheid zou zijn gesteld, waardoor het uitzettingsbesluit in werking zou zijn getreden.

Dit is echter niet het geval.

Verzoeker is thans opgenomen in het medisch centrum van de strafinrichting te Brugge, zodat er van enige invrijheidstelling nog geen sprake is.

De invrijheidstelling van verzoeker vereist trouwens een beslissing van de strafuitvoeringsrechtbank, welke tot op heden ontbreekt.

Het eerste middel is gegrond.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt en het staat buiten betwisting dat de verzoeker op 4 september 1996 gemachtigd werd om zich in het Rijk te vestigen alsook dat jegens hem op 10 juni 2014 een koninklijk besluit tot uitzetting werd getroffen. Dit uitzettingsbesluit is thans definitief aangezien de Raad het beroep tegen dit besluit heeft verworpen met het arrest nr. 130.244 van 26 september 2014. Ook het cassatieberoep tegen voormeld arrest werd door de Raad van State verworpen met het arrest nr. 234.512 van 26 april 2016.

Het bedoelde koninklijk besluit tot uitzetting van 10 juni 2014 werd getroffen in toepassing van het toenmalige artikel 20, tweede lid, van de vreemdelingenwet, dat op de datum van dit besluit als luidde als volgt:

“Onverminderd artikel 21, §§ 1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet, wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Indien de maatregel gegrond is op de politieke activiteit van deze vreemdeling, moet over het uitzettingsbesluit in de Ministerraad beraadslaagd worden.”

Zoals de verzoeker pertinent opmerkt, kon volgens de toen geldende regelgeving slechts een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht van een gevestigde vreemdeling, *quod in casu*, middels een koninklijk besluit tot uitzetting en met toepassing van artikel 20, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt en wordt het evenmin betwist dat het koninklijk besluit tot uitzetting van 10 juni 2014 in zijn artikel 2 uitdrukkelijk bepaalt dat het *“in werking [treedt] vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene”*.

De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat de Koning uitdrukkelijk heeft bepaald dat het besluit tot uitzetting pas uitwerking heeft en dat het dus pas rechtsgevolgen beoogt teweeg te brengen vanaf de datum dat de verzoeker in vrijheid wordt gesteld.

Aangezien de verzoeker op 4 september 1996 werd gemachtigd om zich in het Rijk te vestigen en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan deze machtiging tot vestiging pas eerst met het koninklijk besluit tot uitzetting van 10 juni 2014 een einde werd gesteld, en aangezien voormeld besluit tot uitzetting pas in werking treedt en dus rechtsgevolgen kan teweeg vanaf de datum van de invrijheidsstelling van de verzoeker, dient te worden vastgesteld dat dit uitzettingsbesluit slechts vanaf de invrijheidstelling ingrijpt op verzoekers verblijfsrechtelijke toestand. Tot die datum beïnvloedt het koninklijk besluit tot uitzetting verzoekers rechtstoestand niet en zal de verzoeker dus nog steeds de rechtsgevolgen genieten van de machtiging tot vestiging. De verweerder kan bijgevolg ook niet worden gevolgd waar hij laat uitschijnen dat het verblijfsrecht reeds teloor zou gaan door het enkele feit dat een koninklijk besluit tot uitzetting werd getroffen en ongeacht de uitgestelde inwerkingtreding ervan.

Het verweer dat de verzoeker reeds in vrijheid zou zijn gesteld op het ogenblik dat hij zijn verzoekschrift indiende, is voorts niet dienstig. Vooreerst dient immers te worden opgemerkt dat de Raad zich bij zijn wettigheidscontrole dient te plaatsen op het moment dat de bestreden beslissing werd getroffen. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens die voorlagen op het ogenblik dat de beslissing werd genomen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). De relevante vraag te dezen is dan ook niet of de verzoeker reeds in vrijheid was gesteld op de datum van het inleidende verzoekschrift, maar wel op de datum van de bestreden beslissing zelve. Uit de stukken van het administratief dossier en uit de overige door de partijen overgemaakte gegevens blijkt dat de verzoeker op 20 juni 2016 van zijn vrijheid was beroofd en was opgesloten in de gevangenis te Brugge, alwaar hij blijkens de akte van kennisgeving overigens ook op 22 juni 2016 in kennis werd gesteld van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Overigens kan, in verwijzing naar hetgeen werd uiteengezet onder punt 2.3., nog worden opgemerkt dat de verzoeker nog steeds niet in vrijheid werd gesteld doch dat hij slechts strafonderbrekingen om medische redenen verkreeg. Zoals de verzoeker terecht stelt in de synthesesamenvatting, vereist een vervroegde invrijheidstelling een beslissing van de strafuitvoeringsrechtbank en ligt een dergelijke beslissing niet voor. Bijgevolg dient te worden

vastgesteld dat de verzoeker nog niet in vrijheid was gesteld toen jegens hem op 20 juni 2016 het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat het koninklijk besluit tot uitzetting dat op 10 juni 2014 werd getroffen nog niet in werking was getreden wanneer de gemachtigde op 20 juni 2016 besliste om de verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Verzoekers rechtstoestand werd derhalve op dat moment nog steeds beheerst door de machtiging tot vestiging die hem werd toegekend op 4 september 1996.

Het thans bestreden bevel vindt zijn juridische grondslag in artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet. Aangezien de gemachtigde ook inzake de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet benadrukt dat verzoekers gezins- en familiaal leven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden hem niet vrijstelt van de verplichting om in het bezit te zijn van de voormelde documenten, dient te worden vastgesteld dat dit bevel de vaststelling dat de verzoeker niet in het bezit is van de in artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten determinerend is.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

Artikel 7 van de vreemdelingenwet laat de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde aldus enkel toe een bevel af te geven aan de vreemdeling die niet toegelaten is om zich in het Rijk te vestigen.

Aangezien de verzoeker op het moment van de bestreden beslissing als een tot vestiging gemachtigde vreemdeling diende te worden aanzien nu het koninklijk besluit van 10 juni 2016 tot uitzetting nog niet in werking was getreden en zijn rechtstoestand dus nog steeds werd beheerst door de eerder verleende machtiging tot vestiging, kon de gemachtigde evenwel geen toepassing maken van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet (cf. RvS 3 november 1998, nr. 76.766) en heeft hij tevens de hem voorliggende feitelijke gegevens miskend waar hij stelt dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet is dan ook aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige grieven dienen niet te worden onderzocht (cf. RvS 18 december 1990, nr. 36.050 en RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 juni 2016 houdende bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE